

Slovenci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjedinito se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! — — —

JURI S PUŠO zabavlja zadnjo nedeljo vsacega meseca. — Ako bi utegnola gospa Policija kako število tega lista konfiscirati, napravimo družega.

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga za malo denarjev, i sicer celih pet mesecev (po vsi avstrijski deželi) za 25 soldov, zunaj za 2 franka.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti pošte. Za pet soldov ga lahko vsakdo — v žep vtakne.

PROGRAM.

JURI S PUŠO bo imel prav železno dušo! — — — Nobenemu ne bode prizanašal, ampak vsacemu, naj bo kdor koli, zasoli jedrnato resnico v obraz. — Posebno bo prežal na nemškutarje in lahone prav tako, kakor preži — lovec na zajce, ali — mačka na miši! — — — Trebil bode z vsem trudom naša polja i hiše teh škodljivih živalij: na nemškutarje bode neusmiljeno streljal ter jih pobijal svinčénimi kroglicami, na lahone pa spusti — povodenj, da potonijo kakor miši! Posebno bode čuval, da se spolnujejo **SLOVANOM vse pravice**, ktere jim gredó po Božjih in človeških posta vah; zato tudi pogosto pokuka skoz ključavnico v državne in občinske urede, i kar najde tam napčnega, vse pobere v svojo torbo i na sredi trga požgè, da bo tako gorelo, kakor je zadnjič na tržaškej kolnici!

Še v **MINISTRE** bo JURI metal goreče iskre in ubite piskre, če se s **ČEHI** ne porazumé i našej **SLOVENIJI** preté; zato se morajo kar hitro spokoriti i **SLOVANOM** pravični biti!

Pa tudi v družbinsko življenje se bode vtikal in razvade, napake i neumnosti brez usmiljenja bičal; da bo pa vse to laže opravljal, vzal je v službo dve hudi sestri, kterim se pravi **HUMORISTIKA** in **SATIRA**; tema pridruži še razne podobe, mile in jezne, dobre i hudobne, ozbiljne i smešne, in s to silno vojsko bo vojvoda JURI S PUŠO — čuda delal po svetu; hujše bo delal, nego je nekdam hudi **Kjukec**, z vsemi, ki so našemu narodu sovražni i nimajo dobre vesti!

Zato opominja uže danes: naj se najprej in pray hitro spokoré vsi nemškutarji in lahoni, ker — sodnji dan je blizu!!

V TRSTU, 25. februarja 1860.

JURI S PUŠO.

JURI S PUŠO.

Sem duša pobožna,
Kaj trdo živim;
Vse butare nosim
I jako trpim.

Le jaz sem ta reva,
Da molze me vse;
Le mene da dere,
Imam kaj al' ne.

Brez mene pa ne bi
Gospóde biló,
A ta me na tešče
Pogleda grdó.

Naj kopljem, naj orjem,
Naj sejem, kosim:
S tem bolje vse druge
Ko sebe redím.

Mi sina za sinom
Na vojsko vzemó,
Iz nje pa se vrne
Z ošabno glavó.

Me plašijo z zlodjem,
Š peresom, sabljó:
Da skoro ne vidim,
Kaj bilo, kaj bo.

Vsi z mojo pšenico
Se dobro masté:
Drobtinice zame
Pod mizo leté.

Jaz trto okopljem,
Da vince rodi:
Gospóda ga pije,
Men' vodo kalí.

Naj najdem gospóde
V nebesih preveč:
Poberem kopíta
I dirjam koj preč.

Iz rezanih kamnov
Sezidan jej grad:
A jaz le hodevam
Na slamico spat.

Krog mene se vedno,
Kak briček vrtí:
Ko služim dva groša,
Že tirja me tri.

Nad vse to pa reže
Globoko v srcé,
Da nihče še hvale
Za to mi ne vé.

Zdaj grejo še švabski
Z menoj govorit:
Bog zna, da bedakov
Do grla sem sit.

Mir.

PODLISTEK.

Denašnja ljubezen — kaka je!

IZVIRNA NOVELCA

Gašperjeva.

I.

Jokel je ljubil Juciko, in Jucika je ljubila Jokelna. — In zakaj bi se ne bila ljubila? Saj smo vsi vstvarjeni da ljubimo drug drugega, ne pa, da se sovražimo, kakor se n. pr. sovražijo Sokolci in Garibaldinci, — Francozi in Prusi, Grki in Turki itd.

In prav zategadel, ker sta se Jokel in Jucika iskreno ljubila, sklenola sta se vzeti.

Veselila sta se tega, kakor malo detice, ko prvokrat bele hlebčke zagleda, i komaj sta ure pričakovala, da se — za večnost zvezeta.

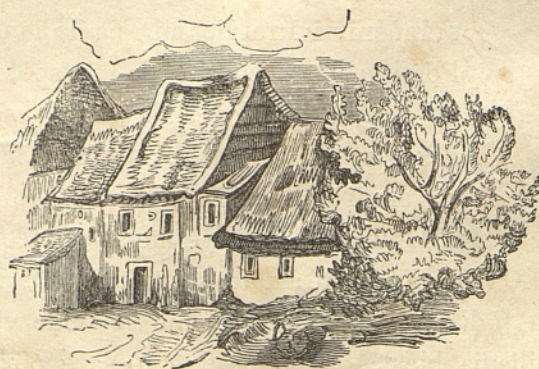
Zakaj i česa sta se Jokel in Jucika tako zelo veselila, tega — še jaz ne vem, kako bi potem mogel svojim bralcem o tem kaj povedati?!

Ali — veselila sta se Jokel in Jucika, in gotovo sta tudi morala imeti vzrok za tako veselje! —

Kdo je bil Jokel, kdo je bila Jucika? slišim vpraševati tisoč i tisoč radovednih čitateljev. — To jim uže lahko povem, pa ne da bi se legal.

Obadva sta bila trda Slovenca; Jokel je zagledal luč hudobnega svetá na Kranjskem, Jucika pa je bila rojena v tržaške okolici.

Bilo je, ne vem prav, dva ali tri dni pred poroko; tri dni je bilo, tri, — ravnokar se spolnim.

Naša dva ženina sta — čičkala, ravno ko je rumeno solnčice v adrijansko morje — plosknolo, blizo stanovanja Jucike pod staro lipo, ktera je

tako košata bila, da ni Jokelna ni Jucike videti nij bilo. Le vrabci, ki so se na vejah zibkali, videli so zaročena, in večkrat od veselja začivkali.

„Kuškál te bom, Jucika“, dé Jokel, in hoče jo po sili objeti.

„Ne bodi tako neroden, Jokelček“, odgovori Jucika, in pokaže svojemu ženinu — zobé.

„Ne bojím se te“, govori Jokel, „kuškati hočem tvoja ustica, krasen tvoj tilnčik, tvoja ušesca, tvojo nožico, — o joj, o joj, kako majhno nožico imaš, Jucka moja: ves zateleban sem v njo!“

Pogovori.

- Juri.* Čemu skrivajo neki možicelni zlate križe?
Mihec. Ker še sami ne znajo, zakaj so jih dobili!
- Mihec.* Je-li res, da dohtar Turniček, Poper in drugi, le nemški pisarijo?
- Juri.* Se vé da! Da je pisarija kroftna in žoftna, da je črna na belem in draga, to veljá; za kmeta je vse dobro!
- Juri.* Zdaj bomo plačevali davke od psov!
Mihec. Da le od bolh ne!
- Mihec.* Zakaj volijo neki grajščaki uradnike v deželni zbor?
- Juri.* Ker čutijo, da nijmajo dovolj veljavnih mož mej seboj.
- Mihec.* Večkrat čitam o nekih prvakih; kdo so ti ljudje?
- Juri.* Prvaki so tisti, ki so prvi mej temi, ki najmanj darujejo za narod in od dalječ ogenj podpihavajo.
- Mihec.* Kaj bi zdaj Diogen v beli Ljubljani iskal?
Juri. Levstika II., ki bi slovar za vinarje moško dodelal.

Črnogorska himna.

Strela pade, hrast pod njo!
 Oj želoda več ne bo!
 Pruske puške pokajo,
 Švabi Švabe žokajo,
 Oj želoda več ne bo!

Strela pade, hrast pod njo!
 Oj želoda več ne bo!
 Frankobrodci stokajo,
 Po milijonih jokajo, —
 Oj želoda več ne bo!

Strela pade, hrast pod njo! ví,
 Oj želoda več ne bo!
 Bizmark kakor blisk dr
 Sivo zvezo razdrobi, —
 Oj želoda več ne bo!

Strela pade, hrast pod njo!
 Oj želoda več ne bo!
 Igla zmaga, um in meč,
 Foterlanda ni ga več,
 Oj želoda več ne bo!

Strela pade, hrast pod njo!
 Oj želoda več ne bo!
 Hrast propade in trohni,
 Lipa naša zeleni, —
 Oj želoda več ne bo!

Mir.

„Nehaj čenčati, nehaj“, reče Jucka Jokelnu.
 „Oh Jucika! oh Juci, Juci, Jucika! ako bi ti vedela, kako strašno da moje srce za te gori!“
 „Neki tako kakor — tvoja smotka, ki si jo uže stokrat prižgal!“ dé Jucika, i zareži se tako, da — vsi grabci kihati začno!
 Jokel pogleda svojo smotko, sramota ga oblije, ko vidi, da ne gori, in srdito jo preč zažene s tako močjó, da se mu — hozentregerji strgajo.

„Kar se mene tiče, jaz te gotovo iskreno ljubim in zvesta ti bom — do smrti, in — — — — —“
 Še neke besedice je Jucika Jokelnu na ušesa šepetala, ali razumel jih nisem, ker so — vrabci na lipe vejicah zopet hudó glasno čivkali in kihali.
 „In jaz? meniš da bi jaz brez tebe, dete moje, živeti mogel?“ govori Jokel, ravno ko si drugo smotko prižiga.
 „Jaz bi vedno jokala, i zelo nesrečna bila, ako bi ti danes ali jutri, ali pa pojutrišnjem nehal me ljubiti!“
 „Jaz bi nehal te ljubiti?“ vpraša Jokel; „kako moreš kaj tacega misliti? — ali ne veš, da to je celó nemogoče?“
 In tako rekši, z neizrekljivo gorečnostjo objame Jokel Juciko in jo — na svoj lajbelc pritisne.
 Trdna noč postane.
 Luna se prikaže, blede i bolehasta gleda doli — iz domovja nesmrtnih bogov.
 Jokel in Jucika postaneta resna. — On še zmerom drži svojo roko okoli njenega vratú, ali — kušuje jo ne več. — Molčé gleda Jokel nebó, luno, i spavajočo zemljo pod svojimi — škornjami.

„Ali sanjaš?!“ vpraša Jucika.
 „Nikakor ne“, odgovori Jokel.
 „Zakaj si pa tako umolknil?“
 „Zmerom se mi ne ljubi noriti in bedaštvo uganjati.“
 „Veseli me, Jokel; da tako govoriš; nekoliko resnosti je treba, posebno potem, ko se je človek že preveč smijal!“
 „Bodiva tedaj resna“, dé Jokel.
 „Nijsem temu protivna! Govoriva o prihodnosti, o naši ženitvi, o — — — — —“
 Jokel molči in zamišljen v tla gleda.
 „Po moji misli“, dé on čez nekoliko časa, „treba bi bilo te-ie prijazne minute za — neko potrebno razlaganje porabiti.“ — — — — —
 „Za neko razlaganje, praviš? Je-li naša ljubezen tako nejasna ali dvomljiva, da še zmerom kakega razlaganja potrebuje?“
 „Naša ljubezen?“ pravi Jokel; še o misel mi ni prišlo jo komentirati; menil sem temveč, da je potrebno, da si priobčiva kake male skrivnosti, ktere bi utegnole mi dva še imeti drug do drugega. Tako razlaganje je veliko bolji pred poroko nego potem, ker v prvem prigodku potrđi, v drugemu pa velikokrat razruši pravo ljubezen. — Razen tega je najboljši, da sva odkritosrečna, ker zagotavljam te, da bi se vse svoje življenje kesal, ako bi ti jaz pred poroko kako reč zamolknol, ktero bi ti po poroki vsekako morala zvedeti.“
 Te-le besede, možko i krepko izgovorjene, zadele so globoko globoko v srce Juciko, in prepričana o resnici taistih, reče:

(Konec prihodnjič.)

Telegrami.

Iz **Trsta**. Mestni magistrat je v svojej očetovskej ljubezni do Slovencev v okolici sklenol vsakej čitalnici podariti 1000 cekinov. Gospod Bratić je dobil nalogo, naj ta sklep izvrši.

Iz **tržaške okolice**. Iščemo dopisnika v Presse, da ga izvolimo v mestno svetovalstvo.

Iz **Ljubljane**. Sklenolo se je, da se imajo v prihodnje soditi slovenski pesniki po papirju, na katerem so pesmi pisane. Vsaka druga kritika je pregrešna. To je nemškutarje tako oplašilo, da se je Turniček obesil i Dežman ustrelil. — Tak'blat ima črn rob.

Iz **Mariborja**. Slovenski prvaki so poslali zdatno podporo Slovenskemu Narodu. Slava jim!

Z **Dunaja**. Ministerstvo na vse kriplje dela, da se hitro ustanovi Slovenija. Bismark se je tega tako ustrašil, da je v Petroburg pobegnol.

Iz **Rima**. Papež je uže spet umrl. Jutri bo pa spet živ in zdrav.

S **Kozjeka** Garibaldi je podaril Kozjek papežu.

Iz **Pariza**. Mi hočemo mir, zato pripravljamo vojsko. Vsak dan imamo več svobode.

Iz **Carjigrada**. Sultan se je pokristjanil in svoj harem poslal v Petroburg. Kristijani so po vsem Turškem zelo zadovoljni i tako srečni, da od samega veselja streljajo.

Iz **Iune**. Govori se, da tudi pri nas hoče Napoleon intervenirati, ker je naša zemlja — vulkanska. Napoleoni so poskočili. *)

Razne črtice

Gašperjeve.

* Nek magistratni uradnik, ko je slišal, da hočem jaz „Jurja“ publicirati, iskal je precej v anagrafičnih registrih: od kot sem domá. — Je-li hotel mi diplom čestnega meščanstva napraviti ali — me s Trsta segnati, tega ne vem; le toliko sem zvedel, da se je on v jezik vgriznol, ko je našel, da sem okoličan, na Občini rojen! Lehko bi jaz tega magistratnega uradnika imenoval, ali med nami Slovenci, hvala Bogu, nije navada, da bi izdajaj brat — bratiča!

* Gosp. Hermet nam je poslal naročnino za 27 istisov „Jurja“. Gotovo je njegov namen: naš list vsem njegovim „partitantom“ ponuditi.

* O volitvah v tržaški deželni zbor se prav gotovega še nič ne vé. — Kar pa prihodno starešinstvo mesta Trsta zadeva, slišimo, da so namenjeni: za podestata gosp. Nabrgoj; za prvega vice-predsednika gosp. Cegnar i za drugega gosp. Zor. Slovenci, ali ne bo vse po naši želji?

* Tržaško društvo „Società di progresso“ je poslalo gospodu ministru dr. Giskri — ki je te dni v Trstu bil — deputacijo s prošnjo: naj bi na to gledal, da se prej ko mogoče vstanovi — Ilirsko kraljestvo. Dr. Giskra je odgovoril, da še nima pripravnega kancelerja. Deputacija je na to ministru nasvetovala, naj bi gosp. Antonaza, vrednika „Cittadina“, za kancelerja izvolil, ker on je gotovo — mož za to! — Dr. Giskra se je sarkastično zasmijal rekoč: „Potem bi sigurno „Cittadino“ v slovenskem jeziku izhajal“, in se obrnil, deputacijo z dolgim nosom pustivši.

* „Popolo“ je zadnjič — se vé da svojo — željo izustil: naj bi vlada prepovedala nositi skozi mesto Trst slavjanki prapor, ki ga po rabuki meseca julija, noben meščan več videti noče! „Sonst keine Schmerzen?“ bi Göthe rekel.

* „Popolo“ pravi, naj bi se viši pasji davek v tr-

žaski okolici vpeljal, in praša če je to pravično, da okoličani vse privilegije vživajo? — O ti pre-strrrrrrašen popolo!

* „Cittadino“ toži, da so vojaki policijske straže v Trstu vsi — Slovenci! Ako bi „Cittadino“ vlada bil, poklical bi za policijskega vodja v Trst nobenega družega, nego — Favettija — i ta bi, to se vé, policijo vso predrugačil!

* Akcionisti prve (ali prav za prav zadnje!) pivarnice v Verdeli so pred nekimi dnemi v občnem zboru sklenoli: naj se opravištvu pivarnice pismo pošlje, v katerem se akcionisti za prejeti dobiček — lepó zahvaljujejo!

* Pretekli teden so Lahi v Gorici tiskane liste na zide pribili in prebivalce tega slovenskega mesta opominjali, naj bi brz — črno obleko oblekli, ker Favetti, znani izdajalec Avstrije, je sè svojo družino vred — na Laško pobegnol! Slovenci na Goriskem in v Gorici: prosim vas, zgrabite mokro cunj, i spodite čez mejo take — guerjerje!

Uganjka.

(Dva sloga.)

Imam dva prav kratka sloga;

Nad menoj je le nadloga;

Noč i dan se le vrtim,

Brata pa ne dohitim.

Brezi repa, brezi glave,

Sladke, mokre sem postave;

Dragi Juri, ak' si žen,

Pij me, pa ne boj se pen.

Mir.

Rebus.

MIR.

(Imena istih naših č. naročnikov, kateri nam do 15. marca rešitev uganjke in Rebusa pošljejo, oznanimo prihodnjič, in zagotavljamo vsacemu 10 srebrnih rublov.)

LISTNICA.

Prostora je premalo, da bi mogel tukaj odgovor dajati na sto i sto pisem, ki so mi te dni od vseh krajev SLOVENIJE došle. Zahvaljujem se ponizno vsem svojim č. naročnikom, i veseli me, da jim morem naznaniti, da JURI S PUŠO že danes — na krepkih nogah stoji! Pripravil sem vam, vrli Slavjani, listek lep i čeden, nisem na velike stroške gledal, in ponosno rečem: ta čega listka ni Lahi ni Nemci v Trstu nujajo! Izročim ga Vam, dragi moji naročniki, z dobro vestjo, in prosimo: priporočujte ga vsakemu Slavjau, da bom mogel JURJA S PUŠO vsak teden na — stražo poslati. — Živio Slavjani!

Gašper H. Martelanc.